

SRANDIČKY V HOSPICI

Bývali sme v hospici hneď vedľa izieb pacientov, ale naša izba bola úplne iná. Bol to „pokoj pre hosty“. Naša Marianna (4.A) zahlásila, že by jej stačil taký byt – takže si viete predstaviť, aká bola naša izba veľká. Nie nadarmo sa do nej zmestilo sedem báb, ak počítam aj pani profesorku Kurucovú. Keď sa toľko dievčat zide na dva týždne, dá sa povedať, akoby v jednej domácnosti, viete si určite predstaviť všetky tie somariny, ktoré sme vyvádzali.

Hneď prvý deň si odniesla nápady z našich strelených hlavičiek Julka. Kým sa sprchovala, zbalili sme jej všetky veci naspäť do cestovnej tašky (vybaľovala sa asi 45 minút, aby si všetko uložila pekne a úhľadne, prehľadne), ktorú sme jej dali až pred dvere izby. Vyzliekli sme jej aj posteľné prádlo a pekne ho poskladali, aby s tým začala odznova. Vypratali sme aj dôkladne nočný stolík, na ktorom mala aj jogurt. Spomínam ho preto, lebo keď chúďa zo sprchy vyšla a automaticky si vykračovala k svojej posteli a skrini a uvidela, že tam vlastne nič nie je, zmohla sa iba na vetu: „A kde mám jogurt?“ Výbuch smiechu nás ostatných, ktorý následne zaznel, bolo počuť určite až na prízemie... Veď, čo vám budem rozprávať. Julka začala s vybaľovaním odznova a my sme už kuli čosi nové, opäť pre ďalšiu obeť.

Úsmevné príhody sa nám však nediali len po službe, ale aj počas nej. Hlavnými postavami v nej boli okrem nás pacienti. Niektorí z nich mali úžasné hlody, z ktorých sa smejem dodnes... Prečítajte si niektoré z nich:

- pacient sa pozeral do steny a hovorí: „Dobrý den, pán Ušáček. Jak se máte?“ Po tichej odozve sa pozrel na nás (boli sme tam dve sestričky) a hovorí nám: „Hele, von neodpovídá. On asi spí nebo co ...“

Istá pacientka nám opisovala, akého si máme nájsť frajera. Má byť vraj ... učeň! „Né student – tí jsou chudí (chudobní) A Čech! Já mám syna, je mu 58 let, ale to nevdí ja vás seznámim...“

Pacientovi sme obliekli čisté pekné tričko. Sestra mu hovorí: „Ale teď ste moc hezký!“ A on: „No jó, jako pejsek.“

Naša Eva podávala so sestričkou pacientovi lieky. Eva si však všimla, že ich pacient nepožil a povedala to sestre. Samozrejme, potom ich musel užiť pod ešte prísnejším dohľadom sestry. Po tejto akcii pacient zavolała Evu a povedal jej: „Ja si vás raz najdu a zaškrťm vás!“

